

RAMON

8 NOVEMBRE - 1 DESEMBRE '19

RAMON

de *MAR MONEGAL* i *FRANCESC FERRER*

8 NOVEMBRE - 1 DESEMBRE

Idioma de l'espectacle: català

Horaris: De dimecres a dissabte a les 20.30h i Diumenges a les 19.00h
22 novembre col·loqui en acabar la funció organitzat per recomana.
cat / Ment oberta

Durada: 90 minuts

Gènere: Tragicomèdia generacional

FITXA ARTÍSTICA

Text i direcció: Mar Monegal

Interpretació i composició musical: Francesc Ferrer

Dramatúrgia de les projeccions: Josep Galindo

Espai escènic: Anna Tantull

Audiovisuals: Toni Roura

Disseny de llums: Conchita Pons

Producció: FFMM amb la col·laboració d'Estudi d'Arts Escèniques
Èolia

Amb la col·laboració de: BarcelonaBeta Brain Research Center
(BBRC)

Agraïments: David Verdaguer, Betsy Túrnez, Miky Esparbé, Yolanda Ramos, Jana Galindo, Anna Bagó, Vanesa Vidal, Mònica Ferrer, Marc Pineda, Elisabet Ferré, Carme Solé, Patri Mendoza i Òscar Villarroya.

Un monòleg tragicòmic que reflexiona sobre la por al compromís, els límits de la llibertat i la impossibilitat d'aturar el pas del temps.

SINOPSI

El Ramon s'acaba de separar de la Patri i, mentre busca pis, s'instal·la a l'habitació d'adolescent de casa dels seus pares. Allà retroba la guitarra, la bicicleta estàtica i tot de cassetes que el transporten als anys 90.

Des de la seguretat de la seva habitació, rememora el seu passat, però el que no s'imagina és que, en el present més immediat, la seva vida està a punt de canviar i convertir-se en una autèntica muntanya russa.

INTRODUCCIÓ

Mar Monegal i Francesc Ferrer són amics i companys de professió. Es van conèixer fent OXIGEN i, des d'aleshores tenien moltes ganes de tornar a treballar junts en un projecte artístic.

Al Francesc, li feia especial il·lusió celebrar el seu 25è espectacle interpretant un monòleg. I li va encarregar a la Mar que li escrivís un text on, a part d'actuar pogués tocar la guitarra en directe.

A partir d'aquesta premissa, la Mar va escriure RAMON, un monòleg que explora la idea de pèrdua en totes les dimensions de l'individu i que reflexiona sobre la por al compromís i la sensació d'eterna joventut amb la que viu gran part de la generació dels 80.

ELS TEMES DE L'OBRA

La pèrdua i la memòria són dos denominadors comuns de l'espectacle.

El Ramon ha perdut la relació de parella perquè la Patri no volia perdre el temps amb algú que no estava preparat per ser pare.

Al Ramon no li agrada assumir responsabilitats. Tampoc li agrada haver de triar, perquè tota tria, implica una pèrdua: la pèrdua d'allò que no ha triat.

I mentre no tria, els dies passen, i el calendari li recorda que ha arribat el moment de canviar el tres pel quatre. El quatre dels quaranta. Quaranta, però la sensació de continuar sent jove. Quaranta i adonar-se, que el temps passa per a tots i que la seva mare comença a perdre la memòria.

Mentre la mare perd la memòria, en Ramon s'hi aferra. La memòria ara, el seu flotador. La memòria és l'única cosa que li queda per fugir del present i refugiar-se en un passat on tot era possible. Dins la seva habitació d'adolescent, la memòria és el que li permet reconnectar amb qui era i amb qui volia ser.

Acomiadar el tres i saludar el quatre. Una nova etapa. Una segona oportunitat per començar a assumir responsabilitats i deixar de perdre's per començar a trobar-se.

ESPai ESCÈNIC

RAMON és un espectacle amb una posada en escena dinàmica i imaginativa on la idea de la pèrdua s'explora també a través del llenguatge escènic i on, la proximitat entre l'actor i el públic és un factor clau. És important que l'espectador tingui la sensació d'estar dins l'habitació d'adolescent del Ramon.

L'espai escènic tot i que, en un primer moment, sembli una habitació estàtica i realista, al llarg de l'espectacle s'anirà transformant per crear les metàfores escèniques que evocuen moments de trànsit. Metàfores vertebrades per un espai dinàmic que es transforma significativament fins acabar buit, desconstruït, sense records, sense memòria: un espai en blanc. Terra blanca i parets blanques. Només alguns elements escenogràfics com pòsters dels 90, un llit, una bicicleta estàtica, cassettes, vinils, una pilota de bàsquet i capsles plenes de records.

LES PROJECCIONS

Les àmplies projeccions a la paret del fons es succeeixen en tres línies principals:

Projeccions impressionistes de paraules que materialitzen pensaments i pais exteriors. Contenedors conceptuals que ens permeten interpretar les paraules com objectes visuals que creen el món i articulen el fonament de la memòria (Les paraules projectades a mesura que avanci l'espectacle aniran perdent lletres o s'aniran difuminant fins a desaparèixer).

Una altra línia de projeccions ens remetent a l'univers familiar, simbolitzat en aquest cas per unes croquetes. De la mateixa manera que Proust connecta amb el passat a través d'una magdalena, el Ramon ho fa a través de les croquetes de la seva mare.

També hi apareixen imatges plàstiques i coloristes de tomografies computeritzades que ens aporten una altra mirada: el cervell com a contenidor de records, els que es guarden i els que s'esborren.

LA MÚSICA I L'ESPAI SONOR

Les cançons de seguida ens evocaran una època concreta (els anys 90). Algunes de les cançons sonaran en format enregistrat i d'altres, de composició original, seran interpretades en directe amb la guitarra pel protagonista.

Els àudios de WhatsApp i els missatges al contestador, a part de donar veu a alguns dels personatges, ens aproximaran l'univers sonor contemporani.

Durant la segona part de l'espectacle, l'espai sonor generat per sons de proves mèdiques descontextualitzades (ressonància, TAC, escàner...) permetrà crear atmosferes poètiques i un univers més oníric.

CARTA DE L'AUTORA

RAMON, és un homenatge al meu tiet.

Un homenatge al meu tiet artista a qui de petita m'encantava mirar com tocava la guitarra elèctrica. Un tiet que va morir jove d'un aneurisma cerebral. Una mort sobtada que a nivell familiar va deixar un buit i molt desconcert.

Quan vam haver de buidar el pis, recollint les guitarres, els amplis i els teclats, vaig pensar que havia de fer un espectacle on sortís alguna de les seves guitarres i, quan el Francesc em va demanar que li escrivís un monòleg on a part d'actuar pogués tocar en directe, ho vaig tenir clar.

RAMON, també és un regal.

Un regal en forma de monòleg per un amic que buscava un repte interpretatiu en un moment en què necessitava tornar a reconnectar amb la professió. Un monòleg fet a mida i de manera artesana expressament per ell.

També és un homenatge a les persones de la meva generació, a les meves amigues del cole, amb qui hem compartit l'adolescència.

Un homenatge a la meva família... a la primera... i a la segona...

I un homenatge a les dones. A les cuidadores. A les que

sempre han cuidat i que també necessiten ser cuidades. És un homenatge a les mares. A la mare del meu tiet (la meva àvia), a la meva mare i, en especial, a la mare del Francesc.

RAMON és un projecte que teníem la necessitat de crear i que ara, tenim la necessitat de compartir.

CARTA DE L'ACTOR

Aquest any compleixo 15 anys de professió. És una data significativa. Em coincideix amb un canvi de dècada. Fets els 40 inevitablement em fa mirar enrere. Fer balanç. I també coincideix amb el meu 25è espectacle professional com actor. I això em fa molta il·lusió. I em fa recordar els bons i els mals moments que aquesta professió m'ha anat brindant al llarg de tots aquests anys. Moments d'intensa alegria, de nervis, d'estrenes, de companys de professió, de somnis compartits, de gires, de bolos, d'assajos, de sopars.. I també moments de frustració, de lidiar entre les expectatives i les pèrdues i entendre que una cosa és el que un vol i l'altre és el que aconseguix. I viure en un món, aquest dels actors, sovint massa sotmès a les modes i els reclams, que a l'autèntica finalitat de l'ofici. Una feina molt vocacional. Una exposició continua que sempre et confronta amb les teves inseguretats i on és difícil relativitzar les crítiques i els elogis i on vas aprenent que dos i dos en aquesta feina no són quatre i que hi ha una sèrie de factors que un no controla i que també determinen la teva carrera; la sort, les decisions, les casualitats, el caràcter...

Segurament, sense ser-ne conscient volia explicar-me, implicar-me en un espectacle per vehicular tota una sèrie de pensaments, de sentiments, de

sensacions i utilitzar la meva eina d'interpret per comprometre'm en com explicar una història. Però com? Necessitava uns ulls. Una mirada. Algú amb una sensibilitat especial per escriure una ficció que esdevé més real que mai sobretot amb una de les coses que més atrapen al Ramon i al Francesc, que és la malaltia de la seva mare; L'alzheimer. Aquests ulls són els de la Mar Monegal. Gràcies per escriure i crear aquesta vida, la del Ramon, que sense ser la meva, ni la teva, ni la de ningú en concret, podria ser la vida de qualsevol de nosaltres.

RAMON és una mirada. La d'algú que lluita per mantenir infranquejablement la seva llibertat i el compromís amb ell mateix. Algú que té por d'assumir responsabilitats però que lluita per no perdre les seves conviccions. És un homenatge al Teatre. A l'ofici. Als escenaris. A la música. A la infantesa. A l'adolescència. A l'amor. A l'amistat. A la mare. Al pare. Una revisió dels primers 40 anys de vida d'una persona que malgrat tot, vol seguir somiant, vol seguir creant, vol seguir lluitant.

Dedico aquest espectacle a la meva mare, la Teia. I al meu pare. I al Txume, perquè hi ha un tros de la teva ànima en cadascuna de les meves cançons.

L'EQUIP

MAR MONEGAL. Autora i directora.

Es va formar com actriu a l'escola superior d'art dramàtic Eòlia i, paral·lelament, va començar a escriure teatre i a interessar-se per la pedagogia.

Actualment és directora del Planter d'Eòlia, professora d'interpretació a l'ESAD (Escola superior d'art dramàtic) i coach d'actors. Compagina la docència amb la creació i la direcció de projectes artístics.

Amb la seva òpera prima, SUSHI, va guanyar el Premi Ramon Vinyes i l'accèssit del Premi Romea. Amb la segona obra, OXIGEN, va iniciar-se com a directora. L'obra es va estrenar amb èxit al teatre Gaudí i va girar per diferents teatres de Catalunya.

Amb RAMON, el darrer text que ha escrit, va quedar finalista del Premi Frederic Roda 2019.

FRANCESC FERRER. Actor i músic.

Format en interpretació a l'Escola Eòlia de Barcelona i a l'estudi de Manuel Lillo i Txiqui Berraondo. També ha realitzat entrenament actoral amb l'argentí Javier Daulte i monogràfics d'interpretació amb Àlex Rigola, Ferran Madico, Carlota Subirós, Silvia Quer, Josep Galindo, Lluís Pasqual i Joan Tharrats. S'ha format en tècnica vocal i cant amb Viv Manning i Dolors Cortès.

També té estudis de guitarra realitzats al Taller de Músics de Barcelona. Monogràfic de Jazz amb Oscar Peñas. Alumne particular de guitarra del mestre argentí Gustavo Fantino.

És Diplomant en Magisteri d'Educació Primària per la Universitat Ramon Llull (1997-2000).

Entre els seus treballs en teatre destaquen "Els jocs florals de canprosa" (TNC), "Liceistes i cruzados"(TNC)," Blau" (Sala Beckett) dirigides per Jordi Prat i Coll. "Que rebentin els actors" (TNC) de Gabriel Calderon, "Infàmia" (Villarroel) de Pere Riera, "Sota Teràpia" dirigida per Daniel Veronese (Borras), "Georges Kaplan" direcció Toni Casares (sala Beckett)," Ciutat de Vidre" obskené (Mercat de les Flors), "Històries d'Istanbul" (Teatre Lliure) i "Oxigen" de Mar Monegal.

A la televisió l'hem pogut veure a sèries com "Benvinguts a la Família" , "Pop Ràpid", "Merlí", "Kubala, Moreno, Manchon", "39+1" "Greenpower", "Material Obsolet", "Paraules al vent" i els seus últims treballs al cinema han estat: "La Juventud Baila" de Marc Crehuet, "Trash" de Carles Torres , "El pas de Sant Joan"de Ana Ortiz i "El código Interior" de Pau Subirós.

Compositor, cantant i guitarrista edita els treballs "Opuestos Frágiles", "Deliciosos Huéspedes".

ANNA TANTULL. Escenògrafa.

L'any 2008 acaba els estudis d'arquitectura a la ESTAB(UPC), el curs 2010-2011 realitza els cursos d'escenografia per a l'espectacle i vestuari per a l'espectacle a l'escola Massana amb l'escenògrafa Meritxell Muñoz.

Els seus últims treballs han estat "A.K.A" Sala Flyhard, La Villarroel i posterior gira nacional (guanyadora de 4 premis butaca i dos premis Max). "Estat decepció" de Carla Torres a la Sala Flyhard; "Artaban, la llegenda del quart rei mag" al teatre Condal dirigida per Marc Angelet; "Deixalles" dirigida per Carla Torres al teatre Eòlia; "Acluca", espectacle infantil musical; "Les males persones" de Parking Shakespeare dirigida per Carles Mallol; "El niño de la tele" Sala Flyhard; "Broken Heart Story" de la cia. La Peleona i dirigida per Saara Turunen a la Sala Atrium i La Villarroel (nominada a millor espectacle de petit format als Premis butaca 2016); ha fet les escenografies de "Només un anunci" i "Mata el teu alumne" dirigides per Carles Mallol a la Sala Flyhard; "Caixes" dirigida per Montse Rodriguez a la Sala Flyhard, "La podrida" de Carla Torres /cia. La Peleona al teatre Tantarantana.

JOSEP GALINDO. Dramatúrgia de les projeccions.

Director teatral i dramaturg.

Llicenciat en Filologia Anglesa per la Universitat de Barcelona. Actualment és director d'Eòlia (Escola Superior d'Art Dramàtic) .També és professor de direcció d'actors a la Universitat Blanquerna des del 2006, i co-fundador de la Companyia Projecte Galilei (2008). La seva experiència professional abarca diverses disciplines i àrees en el terreny creatiu, com la direcció teatral, la dramatúrgia, la traducció i la pedagogia.

Entre els seus últims treballs més destacats com a director teatral trobem: **Como canta una ciudad de noviembre a noviembre**, Lorca. Escenificació lectura dramatitzada/espectacle (presentat a l'Espai Lliure del teatre lliure), amb Marc Martínez **Life is a Dream** (La vida es sueño), de Calderon de la Barca. Versió de Adrian Mitchell and John Barton. UIC Theater (Chicago). **La Maternitat d'Elna** d'Assumpta Montellà. Versió de Pablo Ley. (Teatre Lliure i Teatre Poliorama). Producció Projecte Galilei, amb el suport del Memorial Democràtic. **Digue'm la veritat**, de Pablo Ley. Cia Eòlia. I Festival Grec2015. (Museu d'Arqueologia de Barcelona i Teatre Eòlia). **El viatge d'Orfeu**, de Pablo Ley (Teatre Gaudí, Barcelona) Cia, Big Bang Hell Band. **Abans/Després** (en alemany) de Ronald Shimmelpfennig. Dramatúrgia, Josef Mackert. Producció: Freiburg Staatstheater (Alemanya). **14:45 Música entre dues guerres** (Espectacle concert) de Galindo/Ley estrenat a l'Espai Brossa (Barcelona). **Antigone** (en alemany) de Sòfocles. Dramatúrgia, Christian Tschirner. Producció: Hannover Staatstheater (Alemanya). (Actualment en repertori del teatre). **Das Gestell** (en alemany) de Soeren Voima. Dramatúrgia, Christian Holtzhauer. Coproducció del Stuttgart Staatstheater, Teatre Romea i Festival de Salamanca. (Representat a Barcelona/Stuttgart/Salamanca). Part del projecte de coproducció internacional People, cars and oil. **La bella dorment**. Espectacle de dansa i teatre. Dramatúrgia de Pablo Ley. Coproducció de Projecte Galilei i El Mercat de les Flors. (Mercat de Les Flors i Gira per Catalunya). **Alícia ja no viu aquí**. Dramatúrgia de Josep Galindo i Pablo Ley. Producció Projecte Galilei i Festival Temporada Alta. (Teatre Tantarantana 2009 i 2010, i Gira per Catalunya). **La Ruta Blava**. Dramatúrgia de Pablo Ley, a partir de l'obra de Josep Mª de Sagarra. Producció de MOM Produccions. (Teatre Romea. Grec 2009). **La Maternitat d'Elna**, d'Assumpta Montellà. Versió de Pablo Ley. Producció Projecte Galilei, amb el suport del Memorial Democràtic. (Teatre Capitol; S.A.T; i gira per Catalunya 2009-2012).

TONI ROURA. Audiovisual.

Del 1990 el 2017 principalment desenvolupa la seva activitat com a director de cinema publicitari, portant a terme campanyes nacionals i internacionals de reconegudes marques. Durant aquest període realitza els audiovisuals per diverses obres de teatre:

LA MATERNITAT D'ELNA Direcció: Josep Galindo

LA RUTA BLAVA Direcció: Josep Galindo

ALÍCIA JA NO VIU AQUÍ Direcció: Josep Galindo

LA BELLA DORMENT DEL BOSC Direcció: Josep Galindo

LACRIMA Direcció: Josep Rodri

TALA Direcció: Juan Navarro

El 16 de desembre de 2018 estrena "12 cascabeles" a Can Gassol (Mataró) on debuta com a actor al costat de Ramiro Blas.

En l'actualitat estudia interpretació a Eòlia i, junt amb Pep Romaguera, lidera el grup musical "Serratians".

Funcions: De dimecres a dissabte a les 20:30h i diumenge a les 19:00h. 22 novembre col·loqui en acabar la funció organitzat per recomana.cat / Ment oberta.

Preus: 19€; 14,25€ (25% de descompte amb carnet de biblioteca, TR3SC, tarja rosa, RACC) i altres promocions puntals.

Compra d'entrades: per ENTRADIUM (www.entradium.com) i a la taquilla del teatre una hora abans de l'espectacle. Reserves a reserves@atrium.cat

On som

Sala Atrium

C/ Consell de cent 435 baixos

08009 Barcelona

Com arribar-hi:

Metro: L2 Tetuan, L4 Girona i L5 Verdaguer. Bus: 6, 19, 20, 50, 51 i 55

Contacte

T. [00 34] 93 182 46 06 / 661 981 799

www.atrium.cat / atrium@atrium.cat

Direcció artística: Raimon Molins i Patrícia Mendoza. sala@atrium.cat

Comunicació i premsa: Patrícia Mendoza. comunicacio@atrium.cat

Disseny gràfic Sala Atrium: Ariadna Fígols

Cap tècnic del Teatre: Mattia Russo

La Sala Atrium rep el suport de:

Institucions:

Mitjans de comunicació:

